

Biblioteka
U.M.K.
Toruń

313246

**ZARYS
HISTORII WOJENNEJ
PUŁKÓW POLSKICH
1918-1920**

**50
PUŁK STRZELCÓW
KRESOWYCH**

Z A R Y S
HISTORJI WOJENNEJ
50-GO PUŁKU
STRZELCÓW KRESOWYCH

Z POLECENIA
WOJSKOWEGO BIURA HISTORYCZNEGO
OPRACOWAŁ

MAJOR PIOTR SOSIAŁUK

W A R S Z A W A
1 9 2 9

ZARYS HISTORJI WOJENNEJ
156-ciu pułków polskich
jest do nabycia
W GŁÓWNEJ KSIĘGARNI WOJSKOWEJ
Warszawa, ul. Nowy Świat 69
Całość w prenumeracie miesięcznej
wynosi 90 zł. (po 10 zł. miesięcznie)
Cena pojedynczej historii pułkowej
90 groszy

313246

Zakł. Graf. „Polska Zjednoczona”, Warszawa, Nowolipie 2

K. 328/61

POWSTANIE I ORGANIZACJA PUŁKU.

W ITALJI.

W momencie, gdy w kraju po półtorawiekowej niewoli naród z Józefem Piłsudskim na czele, jako Naczelnikiem Państwa, zrywa łańcuch niewoli i walczy na wszystkich rubieżach Rzeczypospolitej, dążąc do połączenia swych dzielnic — u podnóża Alp, na bohaterskiej ziemi Piemontu, gdzie ongiś powiewały opromienione nieśmiertelną sławą orły Napoleona Legjonu Dąbrowskiego — dnia 27 grudnia 1918 roku w La Mandrji powstaje I bataljon polskiego pułku imienia Francesco Nullo.

Bataljon ten wraz z 7-ą kompanją II bataljonu dał początek 50-mu pułkowi strzelców kresowych imienia Francesco Nullo.

Pierwszym dowódcą tego bataljonu był por. Piotr Sosiałuk.

Pułk im. Francesco Nullo został zorganizowany przez por. Stefana Kluczyńskiego w obozie La Mandrja z ochotników-Polaków, byłych jeńców z armji austriackiej.

Nazwę swoją pułk obrał dla uczczenia włoskiego pułkownika Francesco Nullo, który z 30 garybaldczykami w 1863 roku, walcząc w powstaniu styczniowym, poległ w walce o wolność Polski.

I bataljon pułku organizował por. Piotr Sosiulak, II bataljon — por. Kałuski, III — por. Walczak.

Dowódcami kompanij zostali podporucznicy: Franciszek Kuźniar, Jan Lasociński, Albin Rogelski, Kazimierz Bazieliński, Liro, Niebieszczański, Paweł Piskozub, Kraus.

Praca organizacyjna oraz wyszkolenie szły w szybkim tempie, gdyż żołnierz, zrzucając piętno niewoli austriackiej, garnał się do pracy z wielkim zapalem.

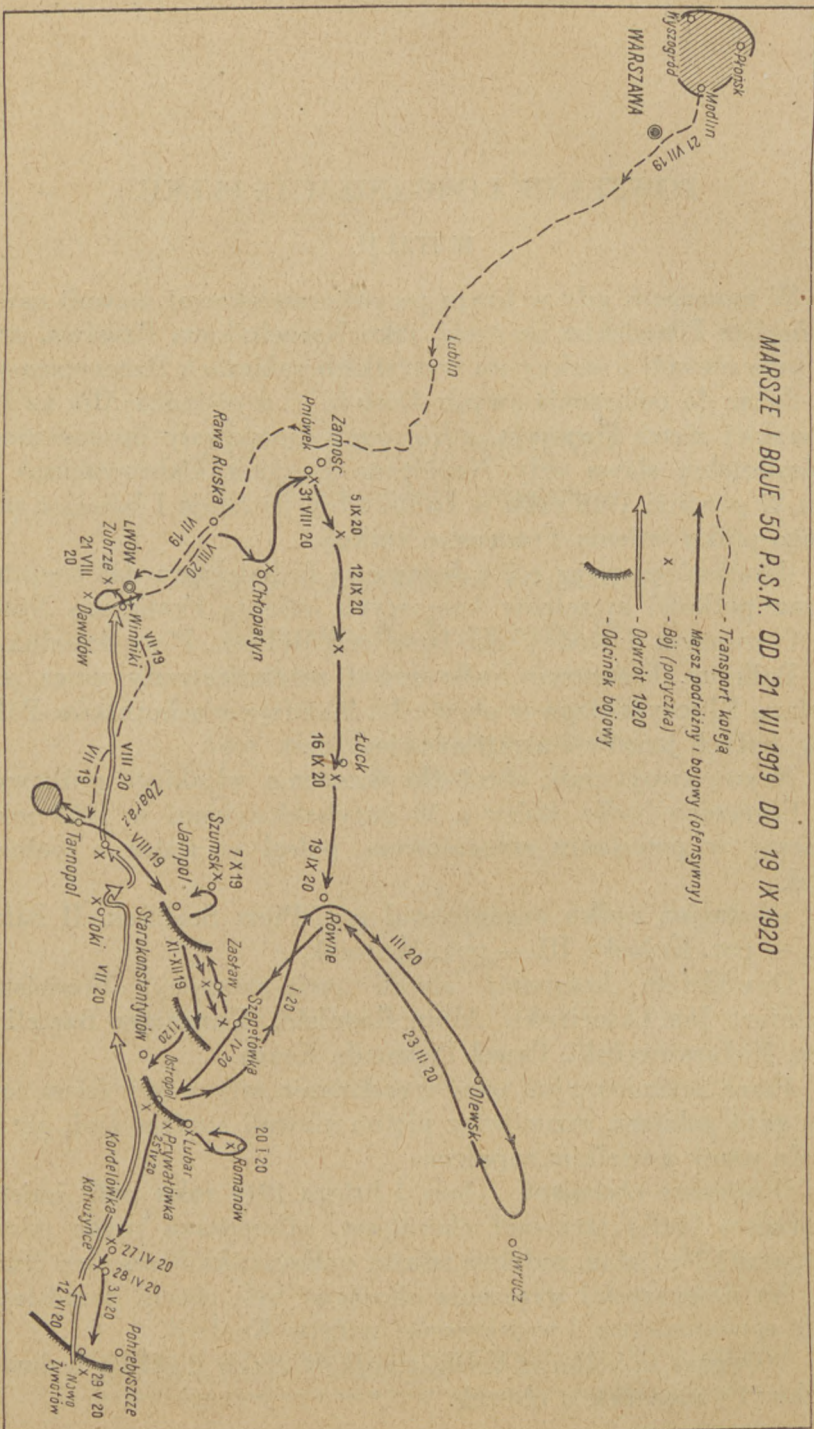
Wręczenie chorągwi. Dnia 2 lutego 1919 roku pułk imienia Francesco Nullo otrzymał chorągiew, ofiarowaną przez miasta Bergamo i Medjolan, rodzime miasta pułkownika Francesco Nullo.

Na uroczystości wręczenia chorągwi byli obecni przedstawiciele społeczeństwa i wojskowości państw Koalicji.

Wówczas to żołnierz Polski swoją dziarską postawą wzbudził zachwyt i szacunek u obcych.

MARSZE I BOJE 50 P.S.K. OD 21 VII 1919 DO 19 IX 1920

WE FRANCJI.

Dnia 18 lutego 1919 roku pułk imienia Francesco Nullo wyjechał trzema transportami do Francji; dowództwo pułku wraz z chorągwią wyjechało z I bataljonem por. Piotra Sosialuka.

We Francji, w departamencie Vosges, w miejscowości Vitel, pułk został rozdzielony. Każdy bataljon wcielono do innego pułku francuskiego. Bataljon por. Piotra Sosialuka, który przybył wraz z chorągwią pułkową, został podzielony na trzy równe oddziały, które następnie wcielono do poszczególnych bataljonów 221-go pułku francuskiej piechoty. Chorągiew pułkową złożono w dowództwie tego pułku na ręce dowódcy pułku, pułkownika Micanel.

Wówczas francuski 221-y pułk, jako rezerwowy, znajdował się w stadjum demobilizacji. Uzupełniał go bataljon por. Sosialuka, dając następnie początek nowemu pułkowi polskiemu, który wraz z chorągwią zatrzymał również i nazwę im. Francesco Nullo.

Gdy wreszcie wskutek demobilizacji wojska francuskiego 221-y pułk piechoty francuskiej rozwiązano, a francuską chorągiew tego pułku oddano dowództwu dywizji, szeregi polskie zostały zasilone ochotnikami z Ameryki, Francji i obozów włoskich. Pułk otrzymał teraz nazwę „8-go pułku strzelców polskich im. Francesco Nullo“. Chorągiew pułku uroczyście wręczono pułkownikowi Wędziągolskiemu, zastępcy dowódcy pułku, jako przysłanemu polskiemu dowódcy.

Uroczystość wręczenia chorągwi odbyła się dnia 16 kwietnia 1919 roku. Data ta jest dniem powstania 8-go pułku strzelców polskich, który wszedł w skład 3-ej dywizji piechoty armii generała Hallera.

We Francji pułk przeszedł okres gruntownej reorganizacji i wyszkolenia. Dowódcami byli oficerowie francuscy, oficerowie Polacy zaś, przewidziani na późniejszych dowódców właściwych, byli ich zastępcami.

Alarmujące wieści z kraju wywoływały zawsze niezadowolenie wśród żołnierzy, którzy, gotowi do walki, przy każdej sposobności domagali się, by ich odesłano do kraju, dokąd wzywała Ojczyzna, walcząca wówczas z Niemcami, Ukraińcami, Czechami i Rosją sowiecką.

W KRAJU.

Chwila powrotu nadeszła stosunkowo w niedługim czasie. W dniach 8 i 9 maja 1919 roku pułk pożegnał gościnną ziemię

Francuzów. Wśród entuzjastycznych okrzyków wznoszonych na cześć Polski i Francji, odjeżdżały karne szeregi żołnierzy polskich, żegnane z prawdziwą i szczerą życzliwością.

Dnia 11 maja 1919 roku pułk stanął na ziemi ojczystej. Uczuć, jakie ogarnęły serca żołnierza, na widok szerokiej równiny polskiej, na widok lasów, na dźwięk mowy ojczystej, trudno nawet opisać.

Jako miejsce postoju pułku, wyznaczono Modlin i okoliczne miejscowości, wysunięte przeważnie na północ od Modlina — jak Płońsk i Wyszogród.

Prace fortyfikacyjne, codzienne ćwiczenia, celem uzupełnienia braków w wyszkoleniu żołnierza, wypełniły czas pobytu. W organizacji pułku nie zaszła żadna ważniejsza zmiana. Oficerowie francuscy pozostali na swych stanowiskach, aż do dowódcy kompanii włącznie, jedynie kompanję 1-ą objął porucznik Piotr Sosiałuk, jako pierwszy oficer polski pod dowództwem Francuzów. Dowództwo pułku sprawował podpułkownik armji francuskiej Bosquet, a przydzielony w Modlinie pułkownik Adolf Paqualen miał objąć dowództwo dopiero po zaznajomieniu się z organizacją i wyszkoleniem na wzór francuski.

DZIAŁANIA WOJENNE.

WYJAZD PUŁKU NA FRONT.

Dnia 21 lipca 1919 roku pułk wyjeżdża z całą 3-ą dywizją armji generała Hallera na front galicyjsko-wołyński i staje nad granicą wschodnią, na południowy zachód od Tarnopola, gdzie przechodzi pod rozkazy dowódcy frontu galicyjskiego, generała Iwaszkiewicza. Z rozkazu dowódcy frontu pułk w połowie sierpnia maszeruje w kierunku Tarnopola, by złuzować oddziały 5-ej dywizji krajowej i ze świeżymi siłami zacząć ofensywę na linję rzeki Horyń. Ofensywa zaczęła się dnia 8 sierpnia 1919 roku. Zadaniem pułku było zajęcie i obsadzenie linji rzeki Horyń, co zostało wykonane szybko i bez przeszkód. Pułk obsadził linję rzeki, zajął wszystkie przeprawy i przygotowywał teren do obrony.

CHRZEST BOJOWY POD ZASŁAWIEM, SZEPETÓWKĄ I BIAŁOGRÓDKĄ.

W myśl rozkazu dowódcy dywizji III bataljon wraz z jedną baterją polową i plutonem kawalerji odszedł pod rozkazy 3-ej brygady jazdy celem wsparcia jej zagonu na Zasław i Szepetówkę. Bataljon wyruszył dnia 16 sierpnia 1919 roku z Lachowiec

17 dnia 17 sierpnia o godzinie 10 po krótkiej, a stanowczej walce zajął Zaslaw. Oddziały ukraińskie wycofały się w kierunku wschodnim.

Wkrótce do Zaslawia przybyła 3-a brygada jazdy, od której dowódca III bataljon otrzymywał dalsze rozkazy.

Pierwsze pół bataljonu pozostało w Zaslawiu, obsadzając miasto od strony wschodniej i południowej, reszta zaś bataljonu wraz z baterją i plutonem kawalerji wyruszyła w kierunku na Szepe-tówkę. Brygada jazdy miała wykonać manewr na Szepe-tówkę od strony północnej. Pod wsią Paszukami drugi półbataljon stacza walkę z oddziałami ukraińskimi, zajmuje tę wieś i rusza dalej w kierunku Szepe-tówki, nacierając od strony południowo-zachodniej. Nieprzyjaciel w popłochu opuszcza miasto, które brygada jazdy zajmuje od strony dworca. W czasie gdy ta część bataljonu zbliżała się do Szepe-tówki, dowódca półbataljonu pozostałego w Zaslawiu, otrzymał od patrolu wiadomość, że silny oddział nieprzyjacielski z przedpoła Zaslawia maszeruje w kierunku Szepe-tówki z zamiarem wykonania manewru na tyły oddziałów polskich, nacierających na Szepe-tówkę i odcięcia garnizonu w Zaslawiu od 3-ej brygady jazdy. Natychmiast dwa plutony piechoty i dwa plutony ciężkich karabinów maszynowych wyruszyły z Zaslawia celem zastąpienia drogi nieprzyjacielowi. Między wsiami Żytyńcami i Paszukami przyszło do starcia, w którym nieprzyjaciel zostaje rozбитý i zmuszony do odwrotu, pozostawiając na placu boju prócz rannych i zabitych 2 działa polowe, amunicję, kilkanaście karabinów i sztandar czerwony. W związku z działaniem na Szepe-tówkę I bataljon otrzymał rozkaz zajęcia Białogródki, obsadzonej przez niewielki oddział nieprzyjacielski. Cel został osiągnięty bez najmniejszych strat, gdyż przeciwnik pod silnym naporem I bataljonu szybko wycofał się, pozostawiając w naszych rękach 5 jeńców. Wskutek zawarcia w tym czasie rozejmu z armją ukraińską bataljony I i III powracają dnia 20 sierpnia 1919 roku na swoje dawne stanowiska na lewym brzegu Horynia, za linią demarkacyjną.

PRZEJŚCIE NA ETAT WOJSKA POLSKIEGO.

Z dniem 1 września 1919 roku pułk przechodzi w drugie stadium organizacji. W dniu tym obejmują dowództwa oficerowie-Polacy, Francuzi zaś pozostają przy nich, jako doradcy techniczni.

Dowództwo pułku objął pułkownik Adolf Paqualen, dowódcami bataljonów zostali: kapitan Piotr Sosialuk, podpułkownik

Leon Juchniewicz, major Zygmunt Polak, dowódcami kompanij: kapitan Teofil Grzegorezyk, podporucznik Julian Dotzauer, podporucznik Kazimierz Bazielić, podporucznik Adolf Swoboda, podporucznik Julian Olejnos, porucznik Bronisław Wojtylak, porucznik Franciszek Kuźniar, podporucznik Marjan Mnerka, porucznik Mieczysław Mroczkowski, podporucznik Albin Rogalski, podporucznik Jan Lasociński, porucznik Roman Saloni. Pułkownik Bosquet, major Seret, major Bornet i major Goret pozostali przy dowódcy pułku, względnie przy dowódcach bataljonów w charakterze doradców technicznych.

Z dniem 1 października 1919 roku pułk przeszedł na etat krajowy i otrzymał nazwę nową, którą nosi i obecnie — „50-go pułku strzelców kresowych im. Francesco Nullo“ — i wszedł w skład XXVI brygady 13-ej dywizji piechoty.

DZIAŁANIA PRZECIW ODDZIAŁOM DYWERSYJNYM.

Dnia 1 września 1919 roku III bataljon luzuje na pozycji bataljon II, który otrzymuje rozkaz przeprowadzenia rewizyj, by odebrać broń wszystkim wioskom na terenie dywizji, ponieważ, według otrzymanych wiadomości, ludność tych wsi, podburzana przez bolszewickich agitatorów, wrogo odnosi się do wojska polskiego, a nawet przygotowuje zbrojne wystąpienie. Akcję tą przeprowadzono stanowczo i energicznie. Zdawało się, że ludność już jest całkowicie rozbrojona, tymczasem dnia 7 października pułk został zaalarmowany ukazaniem się oddziałów dywersyjnych w okolicy Szumska i Nowego Stawu. Tego samego dnia wysłano dwa plutony piechoty i pluton karabinów maszynowych. Pułk został cały zmieniony na swych pozycjach i otrzymał rozkaz zlikwidowania ruchawki. Gdy wydzielony oddział zbliżał się do wsi Szumska, z miejscowości tej rozległy się gęste strzały karabinowe ręczne i maszynowe, świadczące o większej sile nieprzyjaciela. Na pomoc dwóm plutonom wysłano natychmiast 10-ą kompanię pod dowództwem podporucznika Rogalskiego i 2 działa polowe. Dopiero po parugodzinnej zaciętej walce oddział dywersyjny złamano i wyparto za Szumsk, potem zajęto Nowy Staw, o który stoczono znowu zaciętą walkę. Straty w tem starciu były stosunkowo małe: został zabity kapral Jan Kobus, jeden lekko ranny szeregowiec i ciężko ranny w głowę dowódca 10-ej kompanji, podporucznik Albin Rogalski. Nieprzyjaciel poniósł znaczne straty w zabitych i rannych, pozostawiając znaczną ilość broni i amunicji, co świadczy wymownie, że zaopatrzenie oddziałów powstańczych było obfite i zakrojone na szerszą skalę.

Z rozkazu dowódcy 13-ej dywizji piechoty pułk koncentruje się w rejonie Zasławia, zajmuje i obsadza nową linię demarkacyjną między wojskami polskimi i ukraińskimi wzdłuż rzeki Chomor. Działania pułku w tym okresie aż do ofensywy kijowskiej ograniczają się do zajmowania i oczyszczania terenów, opuszczanych przez cofającą się przed wojskami sowieckimi armię ukraińską Petlury i rosyjską Denikina. Pułk przeprowadza małe utarczki z luźnymi oddziałami sowieckimi, bądź rozbraja wrogo usposobioną ludność cywilną. Czasami tylko pojawiają się regularne wojska sowieckie, które przygotowują się do poważniejszej akcji zaczepnej na naszym froncie. Widocznem było, że działania sowieckie przyjmują więcej planowy i stały charakter. By przeciwstawić się wrogowi, dywizja, a z nią i pułk, zajmuje dogodniejszą linię obronną wzdłuż rzeki Słucz.

Pułk broni wyznaczonego odcinka w sposób zaczepny.

Działalność ta polegała na częstych wypadach (szczególnie I bataljonu) na skupiające się w niewielkich odległościach oddziały nieprzyjaciela, co psuło mu plany i utrudniało koncentrację większych sił, demoralizując szeregi, a nasze młode wojsko zaprawiało do wysiłku i samej walki, która miała być już odąd codziennym chlebem pułku. Poza tem ciągle umacniano i wyzyskiwano do obrony teren, stwarzając większą sieć rowów i zasieków z drutu kolczastego. Skład grup wypadowych ciągle się zmieniał. Gdy jeden bataljon zostaje wydzielony do pewnej grupy wypadowej, inny, umacnia albo linię obronną, albo też odchodzi na tyły, jako odwód, gdzie przeprowadza intensywne szkolenie.

PIERWSZE WALKI Z WOJSKAMI SOWIECKIMI.

W dniu 1 stycznia 1920 roku dowództwo frontu wołyńskiego nakazało przesunięcie południowego skrzydła pozycji obronnych 13-ej dywizji piechoty z rzeki Chomor na rzekę Słucz. W związku z tym rozkazem II i III bataljony zajmują linię Słuczy w okolicy Starokonstantynowa. I bataljon odmaszerował w pełnym składzie do Łabunia do dyspozycji 3-ej brygady jazdy. W myśl rozkazu dowódcy 3-ej brygady jazdy 1-a kompanja pozostaje w Łabuniu, reszta zaś bataljonu przechodzi do Lubaru, staczając po drodze pod wsią Prewalówką zwycięską walkę z partyzanckimi oddziałami, zasilonemi 418-ym pułkiem strzelców sowieckich. W walce tej znalazła się 2-a kompanja w bardzo ciężkiem położeniu i warunkach, mimo to nie ustąpiła z placu boju, ale, przeciwnie, używając do walki wszystkich funkcyjnych, tabo-

rytów, kucharzy, ordynansów potrafiła znacznie liczniejszego wroga odrzucić i zadać mu dotkliwe straty. Za czyn ten 2-a kompanja otrzymała pochwałę od dowódcy pułku w rozkazie dziennym z dnia 4 lutego 1920 roku. Podobnie jak 2-a kompanja pod Prewalówką, 3-a kompanja stacza walkę z oddziałami partyzantkami pod Ostropolem. Po zaciętej walce i uporczywej obronie nieprzyjaciela miasto Ostropol zostało wzięte, a rozbite oddziały wroga pozostawiły na placu wielu rannych i jeńców wraz z bronią, amunicją i karabinami maszynowymi. Wśród zabitych znalazł się dowódca oddziału nieprzyjaciela i komisarz bolszewicki. Straty własne wynosiły 1 w zabitych i 2 w rannych. Podczas gdy 2-a i 3-a kompanje walczyły z oddziałami nieprzyjaciela pod Prewalówką i Ostropolem, reszta I bataljonu przyjmuje udział w wypadzie na przedpoła Lubaru wraz z później podporządkowaną sobie 2-ą kompanją. Z Lubaru I bataljon przechodzi do Połonnego dnia 26 stycznia 1920 roku i pozostaje w odwodzie dywizji. Na rozkaz dowództwa 15-ej dywizji piechoty II bataljon przechodzi do Ostropola, pozostawiając 5-ą kompanję w odwodzie XXVI brygady piechoty w Kremieńczukach. Przy obsadzie nowej linii Ostropol—Nowa Sieniawka wywiązuje się znów walka z nieprzyjacielem, w której bezpośredni udział bierze także II bataljon, a mianowicie w natarciu 45-go pułku dnia 17 i 18 lutego. 7-a kompanja wspiera II bataljon 45-go pułku w zdobyciu Adampola, obsadzonego przez bataljon sowiecki, przyczem zdobywa 1 karabin maszynowy i wóz amunicyjny. Dnia 18 lutego rano Stara Sieniawa zostaje zdobyta przez I bataljon 45-go pułku, poczem II bataljon 45-go pułku wraz z 7-ą kompanją 50-go pułku wkroczył tam bez walki, lecz tegoż jeszcze dnia o godzinie 16 Rosjanie rozpoczęli większem siłami natarcie, popierane silnym ogniem artyleryjskim. Wobec tego 7-a kompanja cofa się ze Starej Sieniawy, jednak, łącząc się z I bataljonem 45-go pułku strzelców kresowych, rozpoczyna natychmiast przeciwnatarcie, zakończone powtórkiem zajęciem miasta.

Dnia 17 marca 1920 roku rozpoczyna się ofensywa 14-ej armji sowieckiej na Płoskirów i 12-ej na Równe.

W tym czasie II bataljon, względnie poszczególne kompanje tego bataljonu, staczają w rejonie Ostropol — Stara Sieniawa większe i mniejsze walki, niejednokrotnie zmuszone walczyć z silniejszym nieprzyjacielem, np.: bój 5-ej kompanji pod Józefowem, bój 6-ej i 7-ej kompanij pod Machowcami pozostaną na zawsze żywym przykładem, co znaczy zimna krew, przytomność dowódcy i zrozumienie podkomendnych.

W czasie walki II bataljonu pod Ostroplem dowództwo pułku oraz I i III bataljony pozostają w dyspozycji dowództwa frontu wołyńskiego w Równem, gdzie poza służbą garnizonową przechodzą gruntowne wyszkolenie. W marcu tegoż roku III bataljon, zgodnie z rozkazem, odchodzi do Olewska pod rozkazy dowództwa 4-ej dywizji piechoty i bierze czynny udział w działaniu na Owrucz. Dnia 10 marca bataljon ten wraca zpowrotem do Równego. 25 marca I bataljon przechodzi do dyspozycji XXV brygady piechoty i współdziała w walkach nad Słuczą. Do ważniejszych wydarzeń należą tu: wypad na Cymbałówkę, przeprowadzony 30 kwietnia, a mający na celu zwiad o sile przeciwnika, oraz akcja pod Ferdynandowem. Oba te działania zakończyły się pomyślnie dla naszego oręża.

OFENSYWA NA UKRAINIE.

Czas od dnia 25 kwietnia do 28 kwietnia był dla I bataljonu czasem znojnem, ale i owocnej pracy. Wraz z ogólnym rozkazem Naczelnego Dowództwa do ofensywy na Ukrainę pierwsze kroki 50-go pułku strzelców kresowych były mocne i twarde, jak stal. 25 kwietnia wyrusza z Hreczan 2-a kompanja, a 1-a i 3-a z Charkowców i staczają w tym dniu walki pod Cymbałówką, Ferdynandowem, Turczynem, Mityńcami, Rybeżyńcami, Zozulińcami i Czerniatyńką. W dniu 27 kwietnia I bataljon we wsi Kordylówce naciera na znajdujący się tam bataljon piechoty nieprzyjacielskiej z jedną baterją polową. Energicznie przeprowadzone natarcie bataljonu oraz jego śmiały manewr oskrzydłający bierze cały bataljon sowiecki do niewoli. Zdobyć wynosiła: 5 oficerów, 107 szeregowych wraz z karabinami, 45 konie, 4 działa polowe, 2 ciężkie karabiny maszynowe, kuchnie polowe, wozy taborowe i wiele innego materiału. O godzinie 16 tegoż dnia bataljon I wraz z przydzieloną 1-ą baterją 13-go pułku artylerji polowej wyruszył w dalszą drogę z zadaniem osiągnięcia w tym dniu obszaru Łosijówka — Psiarówka. Nim jednak bataljon zajął nakazaną linię, musiał stoczyć sześciogodzinną walkę z nieprzyjacielskim pociągiem pancernym. Wynikiem walki było zdobycie wspólnie z 1-ą baterją pociągu pancernego, zwanego „Broniepojezd Nr. 21 imienia towarzysza Szaumana i Dżaparydze”. Składał się on z lokomotywy, 2 wagonów pancernych i 2 platform. Był to pociąg najnowszej konstrukcji, świetnie opancerzony z 4 działami w ruchomych wieżach i 16 karabinami maszynowymi. Znaleziono w nim dużą ilość broni maszynowej, zapasy amunicji artyleryjskiej

i karabinowej, dużą ilość granatów ręcznych, materiału wybuchowego, sprzęty telefonicznego i innych różnych narzędzi. Oprócz tego znaleziono wewnątrz również pozostawiony sztandar 44-ej dywizji strzelców sowieckich, obecnie znajdujący się w Muzeum wojskowym w Warszawie wraz z podobiznami pociągu. Już w dniu 28 kwietnia pociąg ten uruchomiony przez własne wojska i odstawiony do XXVI brygady piechoty w Kalinówce, został użyty na froncie pod przejściową nazwą „Strzelec Kresowy“, a następnie wskutek starań pułku otrzymał nazwę „I Marszałek Polski Piłsudski“.

Następny dzień przyniósł również I bataljonowi zwycięstwo pod wsią Kotiużyńcami, gdzie bataljon zmusza oddział nieprzyjacielski w sile 400 szabel i 100 bagnatów do sromotnej ucieczki. Nieprzyjaciel zostawił 60 zabitych, dużą ilość rannych i wiele materiału wojennego.

BÓJ Z KONNĄ ARMJĄ BUDIENNEGO POD NOWO ŻYWOTOWEM I MEDÓWKĄ.

Zwycięskim marszem w głąb Ukrainy 50-y pułk strzelców kresowych osiąga dnia 16 maja 1920 roku linię Spiczynce, Andruszów — Oczytków, gdzie został zatrzymany rozkazem dowódcy 13-ej dywizji piechoty i przystąpił do umocnienia odcinka obronnego Andruszów — Oczytków; tu stworzył dwa ośrodki oporu i jeden punkt oporu.

Bataljon I zajął ośrodek oporu Spiczynce.

Bataljon II z 7-ą baterją 13-go pułku artylerji polowej — ośrodek oporu Andruszów, kompanja 7-a, utrzymująca łączność z 45-ym pułkiem strzelców kresowych obsadziła punkt oporu — Oczytków.

Dowództwo pułku wraz z kompanją techniczną i sztabową stanęło przy I bataljonie w Spiczyncach. Bataljon III znajdował się wówczas w odwodzie dywizji.

W tym czasie doformowano przy bataljonach czwarte kompanje strzeleckie, a więc: 4-ą, 8-ą i 12-ą.

Dnia 28 maja pułk otrzymuje rozkaz, nakazujący przesunięcie linii obronnej nad rzekę Roś, by obsadzić: II bataljonem Nowy-Żywotów i Żywotówkę, I bataljonem wieś Medówkę. Wobec wykrycia przez lotników polskich marszu silnej konnej armji sowieckiej w kierunku na 13-ą dywizję piechoty rozkaz do prze-marszu nad Roś został odwołany. Tragicznym zbiegiem okoliczności odwołanie to nie doszło do 50-go pułku. Pułk ten ruszył na-

przód w osamotnieniu, nawet bez uprzednich zwiadów, nie wiedząc o bliskim sąsiedztwie ruchliwej kawalerji Budiennego, tem bardziej że przedpole pułku ubezpieczały dotąd sojusznicze oddziały powstańców ukraińskich. W nocy z 28 na 29 maja o godzinie 2 i pół dwie kompanje II bataljonu (5-a i 6-a) oraz 7-a bateria 13-go pułku artylerji polowej zbliżały się w jednej kolumnie do Nowo-Żywotowa. Na prawo maszerowała 7-a kompanja w kierunku na Żywotówkę, 8-a kompanja, złożona z rekrutów, oraz tabor tworzyły oddzielną kolumnę, maszerującą w odległości około 2 kilometrów za główną kolumną bataljonu. Bataljon I podchodzi około godziny 3 w nocy do wsi Medówka. W tem położeniu padły pierwsze strzały karabinowe na 5-ą kompanję, posuwającą się na czoło kolumny. 5-a i 6-a kompanje rozpoczęły natarcie, rozwijając się obok siebie, wsparte ogniem baterji, która zajęła stanowiska niemal w linii piechoty. Tymczasem zewsząd zaczęła ukazywać się kawalerja Budiennego.*) i w niedługim czasie rozpoczęła wścieklą szarżę, wspieraną ogniem artylerji. Stało się jasne, że kompanje są otoczone, że walka o honor żołnierza polskiego pójdzie tutaj na życie i śmierć, jakoż i poszła na śmierć.

Przewadze liczebnej wroga nie zdołały się oprzeć słabe kompanje. Żołnierze bili się nieustraszenie, ginęli, jak bohaterzy, pod kozackimi szablami. Gdzie amunicji karabinowej zabrakło, tam walczone na granaty ręczne, bagnety i kolby. Ranni, leżąc we własnej krwi wystrzeliwali resztki amunicji, aby ostatecznie zginać pod kopytami rozszalałej kawalerji sowieckiej. Budienny nie szczędził nikogo, jeńców nie brał. „Za nami musi pozostać tylko czysta woda“ — pisał w rozkazie jeden z dowódców sowieckich. Wraz z kompanjami 5-ą i 6-ą ginie również cała 7-a bateria; zamilkły działa wskutek braku amunicji i nadmiernego rozgrzania luf. Obsługa walczy do ostatka bronią ręczną i pada w obronie honoru żołnierza polskiego. Pozostali przy życiu oficerowie sami odbierają sobie życie, nie chcąc przeżyć klęski.

Ostatni po dwugodzinnej walce ginie zarąbany szablami kozaków podpułkownik Leon Juchniewicz, dowódca bataljonu.

Podobnie smutny los spotkał kompanję 7-ą, która wyginęła doszczętnie, jak również 8-ą kompanję, z której ocalało zaledwie 18 żołnierzy.

Jednocześnie walczy pod Medówką I bataljon. W walce tej traci całą jedną kompanję, reszta bataljonu po dłuższej walce szczęśliwie wycofuje się na zajmowane poprzednio stanowiska

---

*) 6-a dywizja kawalerji sowieckiej.

obronne, ratując przytem chorągiew pułkową, która omal nie wpadła w ręce Rosjan.

W ten więc sposób 50-y pułk strzelców kresowych pierwszy z armji stał się z konną armją Budiennego, składającą się z czterech dywizyj kawalerji. Był to dopiero początek powodzeń armji konnej, opłacony przez nieprzyjaciela krwawo, gdyż straty jego też były olbrzymie. Los zrządził, że i w ostatniej walce z Budiennym brał pułk udział pod Zamościem, dając odwet za straty pod Nowo-Żywotowem.

Straty II bataljonu pułku wynosiły: w zabitych — 8 oficerów i kilkuset szeregowych, w rannych — 2 oficerów i 1 szeregowiec.

Pocieszyć się możemy, że straty nieprzyjaciela były również dotkliwe.

Bataljon III pułku, który stał w tym czasie, jako odwód dywizji w Koziatynie, otrzymał rozkaz podejścia na odcinek pułku i w dniu 30 maja łączy się pod Pohrebyszczami z bataljonem I i pod rozkazami XXV brygady piechoty bierze udział w walkach obronnych 13-ej dywizji piechoty, zakończonych zwycięsko: armja konna Budiennego, poniosłszy ciężkie straty, wycofała się na przedpole dywizji.

ODWRÓT Z UKRAINY.

Jednak w dniu 5 czerwca konna armja Budiennego zdołała przedrzeć się na tyły naszego frontu. W dniu 10 czerwca rozpoczął się odwrót wojska polskiego z Ukrainy. 50-y pułk strzelców kresowych, codziennie atakowany, zdziesiątkowany po pierwszym starciu z armją Budiennego, zmordowany ciężkimi walkami, mimo to odwrót swój odbywa w zupełnym porządku, odpierając zawsze i wszędzie natarcia nieprzyjacielskie, a cofając się li tylko na rozkaz wyższy. Były to dnie niezwykle ciężkie. Pomimo braku uzupełnienia w ludziach i w materjale, braku mundurów i żywności pułk maszerował, posłuszny rozkazom swych przełożonych, zawsze pełen wiary i zrozumienia kaprysów losu, szczęścia tak zmiennego w czasie wojny. Nikt nie wątpił, że przyjdzie chwila zwycięstwa nad wrogiem. Przez cały ten okres pułk posiadał tylko dwa bataljony, t. j. I i III, gdyż II, jak już wiemy, oddał swe życie na polu chwały.

Pierwszy etap odwrotu pułku zamyka się na linii poprzednich pozycyj wiosennych nad rzeką Ilką. Pułk obsadza odcinek I bataljonem od Starej Sieniawy wyłącznie do wsi Iljatk.

włącznie, zaś III bataljonem od Iljatki wyłącznie do Nowej Sieniawki włącznie. Dowództwo pułku z kompanją techniczną stanęło w Iljatce. 3-a bateria 13-go pułku artylerji polowej zajmuje pozycję na południowy-wschód od tej miejscowości. Na tym odcinku pułk, z przydzieloną baterją prowadzi zażarte walki z nieprzyjacielem, starającym się sforsować Iłkę pod Iljatką i Nową Sieniawką, aż do dnia 6 lipca 1920 roku, poczem na rozkaz 13-ej dywizji piechoty opuszcza zajmowane pozycje i odchodzi na linję rzeki Zbrucz do okolic Wyszogródka. W tym czasie bataljon I współdziała z 12-ą dywizją piechoty, walczącą w obszarze Koszlaki — Toki i tam w Hladkach i Hnilicach 50-y pułk odpiera gwałtowne ataki przeciwnika. Następnie, na rozkaz 13-ej dywizji piechoty w dniu 20 lipca pułk cofa się pod Zbaraż i Mazurowce.

BÓJ POD ZBARAŻEM.

Po zajęciu nakazanej pozycji, zaledwie kompanje III bataljonu zdołały obsadzić wyznaczone im odcinki, Rosjanie o godzinie 15 rozpoczynają dnia 20 lipca ostrzeliwać ogniem artyleryjskim wzgórze przed miastem, a następnie i samo miasto. O godzinie 16 i pół nieprzyjaciel naciera na Zbaraż silnymi oddziałami kawalerji i piechoty od strony Łubianek i Kretowiec. Na odcinku kompanji 12-ej między zamkiem a stawem piechota przeciwnika w sile około 100 bagnietów i 4 ciężkich karabinów maszynowych wraz z jednym szwadronem kawalerji podsunęła się pod polskie stanowiska na odległość szturmową. W tym momencie dowódca kompanji przeprowadza przeciwuderzenie swoim odwodem, zasilonym dwoma plutonami kompanji technicznej; odrzuca nieprzyjaciela i utrzymuje się na zajmowanej pozycji. Tymczasem bataljon III napróżno szuka łączności z oddziałami 12-ej dywizji piechoty w Zbarażu. Patrole wysłane w kierunku południowym nie znalazły w promieniu 10 kilometrów oddziałów tej dywizji i wogóle wojska polskiego. Celem zabezpieczenia Zbaraża od strony południowej dowódca pułku zmuszony jest do przedłużenia odcinka III bataljonu przez użycie w tym celu odwodowej kompanji tegoż bataljonu i kompanji technicznej, pozostającej dotychczas w odwodzie pułku. Położenie pułku staje się bardzo poważne, tem bardziej, że nieprzyjaciel wysuwa coraz więcej sił oraz oddziały kawalerji, której teren ułatwia skryte i niespodziewane podejście pod polskie stanowiska, w lukę między Zbarażem i od-

działami 12-ej dywizji piechoty, umożliwiając jednocześnie przedostanie się na tyły pułku. Z rozkazów znalezionych przy trupach nieprzyjacielskich, jakie pozostały na przedpolu, wiadać, że ostatni atak na Zbaraż wykonał 189-y pułk strzelców sowieckich, złożony w przeważnej części z Chińczyków.

Dnia 25 lipca 1920 roku o godzinie 22 nieprzyjaciół rozpoczął gwałtowne natarcie od strony Kretowiec. Bataljon III trzymał się dzielnie na swej pozycji. Tymczasem kawalerja sowiecka w sile około 4 szwadronów wraz z piechotą, liczącą około 100 bagnietów, wpadła do miasta od strony zachodniej, skorzystawszy z luki między Zbarażem a oddziałami 12-ej dywizji piechoty. W mieście nastąpiła krwawa walka uliczna, w której obie walczące strony poniosły znaczne straty. Przy użyciu kompanji saperów oraz kompanji 12-ej, nad którą dowództwo objął osobiście dowódca pułku major Polak, nieprzyjaciół został z miasta wyparty. W chwili gdy kawalerja rosyjska wpadła do miasta, pułk otrzymał telefoniczny rozkaz z dowództwa dywizji do natychmiastowego wycofania się na linję Seretu do obszaru Horodyszcz. Wyparłszy przeciwnika z miasta, dowódca pułku nakazuje oderwanie się od nieprzyjaciela i jak najszybsze opuszczenie miasta. Zatem o godzinie 2 dnia 26 lipca 1920 roku pułk rozpoczął odwrót na nakazaną linję drogą przez Nowiki, w której to wsi oba bataljony połączyły się w jedną kolumnę.

W walkach, jakie III bataljon oraz kompanja techniczna stoczyły w dniu tym pod Zbarażem, straty własne wynosiły około 60 zabitych i 40 rannych. Straty nieprzyjaciela były bez porównania większe: podczas pierwszego natarcia nieprzyjaciół pozostawił na placu boju 23 zabitych a w nocnej walce ulicznej trupy nieprzyjacielskie, ludzkie i końskie, zasłaty ulice miasta.

Na linji rzeki Seret pułk broni się około dwóch tygodni. W dalszym odwrocie w dniu 18 sierpnia pułk stacza zaciętą walkę pod Nowosiólkami. W czasie odwrotu przez cały czas pułk tworzy straż tylną cofającej się brygady i pozostaje w styczności z nieprzyjacielem, odpierając wszystkie jego natarcia. W dniu 19 lipca pułk osiąga Winniki pod Lwowem.

Dnia 20 sierpnia 1920 roku 50-y pułk strzelców kresowych opuszcza Winniki i o świcie dnia 21 sierpnia nacierają na nieprzyjaciela pod Zubrzą, rozwijając natarcie to pomyślnie w kierunku na Dawidów. Nieprzyjaciół nie wytrzymuje go, po krótkiej walce opuszcza wieś i wycofuje się na wschód. Wiara i zapal pokrzepiają zmęczonego żołnierza.

BÓJ Z BUDIENNYM POD ZAMOŚCIEM.

Po ciężkich przejściach odwrotu z Ukrainy, wojsko polskie otrząsa się z chwilowych niepowodzeń i rozpoczyna akcję zaczepną. Wróg rozzuchwalony chwilowem zwycięstwem, zaczyna dławić się własnem powodzeniem.

Pobity w walnej bitwie pod Warszawą panicznie się cofa na północny wschód.

Konna armja Budiennego, która tyle krwi wytoczyła z szeregów pułku, dotychczas niezwyńczona, posuwa się w kierunku na Zamość, by następnie zająć Lublin i dalej uderzyć na tyły polskich armij, które rozbiwszy nieprzyjaciela pod Warszawą, prą go zwycięsko na północ ku granicy Prus Wschodnich, zagarniając dziesiątki tysięcy jeńców, setki dział, karabinów maszynowych i zmuszając półtorej armji do ucieczki za granicę niemiecką.

W celu udaremnienia tej demonstracji Budiennego Naczelne Dowództwo tworzy grupę operacyjną, której zadaniem jest ująć w żelazny pierścień armję Budiennego i zgnieść ją. 13-a dywizja piechoty generała Stanisława Hallera a z nią 50-y pułk strzelców kresowych zostają przewiezione do Rawy Ruskiej i stąd rozpoczynają swą akcję celem zamknięcia armji Budiennego drogi od południa.

Stoczywszy twardy i zwycięski bój w marszu za Budiennym pod Chłopiatynem, I bataljon 50-go pułku strzelców kresowych uderza dnia 31 sierpnia 1920 roku o godzinie 7 w łączności z 45-ym pułkiem strzelców kresowych na wieś Ruszów z zadaniem wykonania manewru przez Białą Wolę — wzgórze 235 — Pniówek — Kalinowice oraz nawiązanie tutaj łączności z załogą Zamościa.

W obszarze tym zgrupowała się 11-a dywizja konnej armji Budiennego. Pod wsią Ruszów nieprzyjaciel stawiał silny opór, lecz energicznym natarciem I bataljonu przy skutecznem poparciu artylerji opór ten został złamany i nieprzyjaciel opuszcza wieś. Do tego zwycięstwa przyczynił się w dużej mierze manewr kompanji 1-ej, która lasem od południa od Ruszowa przeszła na tyły nieprzyjaciela, kierując swe natarcie na wieś Białą Wolę i biorąc równocześnie pod ogień wieś Ruszów od strony południowo-zachodniej. Nieprzyjaciel, pozostawiwszy we wsi i na okolicznych polach kilkudziesięciu rannych i zabitych, wycofał się w kierunku północno-zachodnim. Tymczasem kompanja 1-a zajmuje spieszenie wzgórze 235, a reszta I bataljonu

z Ruszowa ściga nieprzyjaciela dalej, posuwając się wprost na wieś Pniówek. Spotkane na polach zwarte oddziały kawalerji nieprzyjacielskiej, wzięte w ogień krzyżowy, uchodzą na błota pod Pniówkiem, ponosząc tutaj bardzo dotkliwe straty.

Podczas tego boju nieprzyjaciel kilkakrotnie usiłował przejść do przeciwnatarcia, ale wszystkie jego usiłowania zostały unicestwione zdecydowaną postawą polskich kompanij.

O godzinie 9 i pół 11-a dywizja kawalerji sowieckiej była zupełnie już rozbita, a I bataljon 50-go pułku opanował swemi siłami głównemi Pniówek, a wieś Kalinowice swym oddziałem przednim. W tem położeniu dowódca pułku, ppłk. Siwy, z rozkazu dowódcy XXVI brygady wstrzymuje dalsze natarcie na uchodzącego nieprzyjaciela i, zostawiając silny patrol w Kalinowicach, cały bataljon grupuje w Pniówku.

Wysłana w pościgu za nieprzyjacielem do Kalinowic kompanja 4-a napadła w tej wsi na nieprzyjacielski tabor i zabrała go w całości do niewoli.

W nasze ręce wpadło kilkunastu jeńców, 6 karabinów maszynowych, wozy z amunicją i prowiantem oraz kancelarje (63-go i 64-go pułków kawalerji sowieckiej, orkiestra i sztabdary tych pułków *).

Za bój ten pułk otrzymał specjalne wyróżnienie i pochwałę z ust dowódcy dywizji, generała Stanisława Hallera. Ścigając dalej nieprzyjaciela, pułk stacza walki na linji rzeki Huczwy: pod Sadowem, Werbkowicami i Terebińcem, zatrzymując się krótko nad Bugiem, który forsuje 12 września 1920 roku i spycha nieprzyjaciela na wschód. Następnie przechodzi do dalszego działania zaczepnego, które doprowadza pułk nad brzegi Styru, Horynia i Słuczy i kończy się niezaprzeczalnym zwycięstwem oręża polskiego.

Dnia 19 września pułk przybywa do Równego, gdzie koncentruje się cała 15-a dywizja piechoty, i tutaj pozostaje do dnia 4 października 1920 roku. W tem mieście pułk dostaje pamiątkowy rozkaz dowództwa grupy operacyjnej, generała Jędrzejewskiego, o zawarciu rozejmu i zawieszeniu broni.

Skończyły się trudy i ofiary. Krew, którą tak obficie wylało wojsko polskie, a z nim 50-y pułk strzelców kresowych, wydała owoc, stawiając Polskę w rządzie państw silnych, któ-

*) Tak więc krwawa klęska zadana w dniu 29 maja 50-mu pułkowi przez Budiennego pod Nowo-Żywotowem została godnie pomszczona w dniu 31 sierpnia pod Zamościem. Piechur polski udowodnił tu, że wcześniej czy później musi być górą nad kozakiem.

re same potrafią odeprzeć zakusy nawet silniejszego przeciwnika.

Najjaśniejsza Rzeczpospolita Polska rozwinęła zwycięski czerwono-biały sztandar wrogom ku przestrodze, a nam ku wiecznej pamięci, że niema ofiar, niema poświęcenia, którychby żołnierz polski nie złożył na ołtarzu Ojczyzny.

SLUŻBA KORDONOWA.

Na rozkaz dowódcy grupy, w której skład wchodziła wówczas 15-a dywizja piechoty generała Jędrzejewskiego, z dnia 17 lipca 1920 roku 50-y pułk strzelców kresowych obsadza odcinek na kordonie od wsi Poddubce, dalej wzdłuż rzeki Wilji do Nowego Stawu z miejscem postoju dowództwa w Równem.

Zadaniem służby kordonowej była ochrona granicy wschodniej, ścisła kontrola ruchu granicznego, osobowego, towarowego i t. p.

Po służbie na kordonie pułk odchodzi do Zdobunowa, gdzie formuje nanowo II bataljon, a dnia 12 sierpnia 1921 roku ostatecznie otrzymuje na stałe miejsce postoju obszar Kowel—Sarny. W Kowlu pozostaje dowództwo, I i II bataljony, w Sarnach zaś III bataljon.

50-Y PUŁK STRZELCÓW KRESOWYCH OTRZYMUJE NOWĄ CHORĄGIEW PUŁKOWĄ I USTALA DZIEŃ ŚWIĘTA PUŁKOWEGO NA 11 MAJA.

Dnia 4 października 1925 roku pułk otrzymuje nową chorągiew, ufundowaną przez społeczeństwo miasta Kowla. Uroczystość odbyła się przy udziale całego miejscowego społeczeństwa. Chorągiew wręczył dowódcy pułku, pułkownikowi Stanisławowi Jaxa Rożenowi, dowódca okręgu Korpusu Nr. II, generał Jan Romer. Dzień święta pułkowego, t. j. dzień powrotu pułku na łono Ojczyzny, ustalono na 11 maja, dzień ten rok rocznie jest obchodzony z wielką uroczystością.

LISTA POLEGŁYCH I ZMARŁYCH Z RAN 50-go PUŁKU
STRZELCÓW KRESOWYCH.

Oficerowie:

1. ppor. Bojarski Kazimierz	8. ppor. Graca Franciszek
2. por. Boryczko Tadeusz	9. ppłk. Juchniewicz Leon
3. ppor. Böhm Jan	10. por. Kuźniar Franciszek
4. ppor. Brenajzen Rudolf	11. pchor. Maj Józef
5. ppor. Dytrych Marjan	12. ppor. Mnerka Marjan
6. ppor. Godziszewski Konstanty	13. por. Sagatowski Tadeusz
7. ppor. Gorczyca Stanisław	14. por. Wojtylak Bronisław

Szeregowi:

1. szer. Akerman Boruch	31. szer. Blicharz Dyonizy
2. szer. Babiarz Jan	32. st. szer. Blachula Stanisław
3. szer. Babulewicz Dawid	33. szer. Błoszkość Adolf
4. szer. Baca Jan	34. sierż. Boborski Michał
5. szer. Badowski Andrzej	35. szer. Borkowski Ignacy
6. kpr. Badwański Jan	36. szer. Borowicz Józef
7. szer. Bagiński Józef	37. szer. Borys Franciszek
8. szer. Baka Henryk	38. szer. Bryfchoby Herszel
9. szer. Banaszek Antoni	39. sierż. Bryning Władysław
10. szer. Banaszek Stanisław	40. szer. Brys Stanisław
11. szer. Bank Władysław	41. szer. Brys Stanisław
12. szer. Bass Berek	42. szer. Brzozowski Jan
13. szer. Bar Jan	43. sierż. Budziona Ludwik
14. szer. Baran Jan	44. szer. Bugna Jan
15. szer. Baran Jan	45. szer. Bukowski Stanisław
16. szer. Baran Władysław	46. szer. Bul Sebastian
17. szer. Baumgarten Józef	47. szer. Burda Miron
18. szer. Bawalec Stanisław	48. szer. Burger Piotr
19. szer. Beker Chaim	49. szer. Burmer Stanisław
20. szer. Beker Jankiel	50. szer. Cajgler Walenty
21. szer. Belka Józef	51. szer. Capanda Józef
22. szer. Bernochbe Hersz	52. szer. Cedziuk Franciszek
23. st. sierż. Bidarowicz Ludwik	53. szer. Cegielski Józef
24. st. szer. Bielański Karol	54. szer. Celej Ludwik
25. szer. Bielaszczuk Jan	55. szer. Cholewa Paweł
26. szer. Bielec Antoni	56. kpr. Chowanicz Stanisław
27. szer. Biernacki Szczepan	57. szer. Chrapko Jan
28. szer. Billński Marcin	58. szer. Chudzik Edward
29. szer. Bimbela Stanisław	59. szer. Chwałek Kazimierz
30. szer. Binko Piotr	60. szer. Cichy Józef

61. szer. Ciemięż Adam
62. szer. Ciesielski Stanisław
63. st. szer. Cieślak Józef
64. szer. Ciotoszyński Józef
65. szer. Ciura Wacław
66. szer. Cwiek Władysław
67. szer. Czajkowski Jan
68. kpr. Czapka Stefan
69. st. szer. Czapor Stefan
70. kpr. Czarniewicz Józef
71. szer. Czartowski Julian
72. szer. Czech Antoni
73. szer. Czerniak Tomasz
74. szer. Czuba Józef
75. szer. Czyścion Walenty
76. st. szer. Czyżyk Paweł
77. szer. Dalaszyński Władysław
78. szer. Dąbrowski Dominik
79. szer. Dec Jan
80. st. szer. Dembkowski Antoni
81. kpr. Deniński Andrzej
82. kpr. Dębiecki Antoni
83. szer. Dobosz Józef
84. szer. Dobrzański Dymitr
85. szer. Dolacha Jan
86. st. szer. Dolny Franciszek
87. szer. Drączkowski Jan
88. szer. Drela Stanisław
89. szer. Drewniak Józef
90. szer. Drozd Ludwik
91. szer. Drozdowski Józef
92. szer. Drozdowski Józef
93. szer. Drukler Sruł
94. szer. Dudek Andrzej
95. szer. Dudek Szymon
96. sierż. Dudus Tomasz
97. szer. Dumański Stanisław
98. szer. Dwał Marcin
99. szer. Dwornik Jan
100. szer. Dygas Stanisław
101. szer. Dziad Jan
102. szer. Dzidek Józef
103. szer. Dziedzic Seweryn
104. szer. Dziedzic Wojciech
105. szer. Dzień Józef
106. st. szer. Dziumbelak Teodor
107. szer. Dziurwiecki Franciszek
108. kpr. Dźwięga Antoni
109. szer. Dżymała Stanisław
110. szer. Edelman Antoni
111. szer. Eljasz Wiktor
112. szer. Fajnert Aleksander
113. szer. Fawarski Franciszek
114. szer. Feldman Lejbuś
115. szer. Fenersztajn Mojżesz
116. szer. Ferenc Jan
117. szer. Figiel Stanisław
118. szer. Fijołek Wojciech
119. szer. Fiutek Józef
120. st. szer. Flach Józef
121. st. szer. Flak Michał
122. szer. Flak Stanisław
123. szer. Folara Franciszek
124. szer. Franciszkowski Stanisław
125. st. szer. Frankowski Franciszek
126. szer. Fronczko Stefan
127. szer. Fuciek Jan
128. szer. Furnal Jan
129. szer. Gabert Alojzy
130. st. szer. Gabliński Tomasz
131. kpr. Gabor Antoni
132. szer. Gacki Stefan
133. szer. Gala Kazimierz
134. szer. Gasiński Jakób
135. chor. Germak Aleksander
136. szer. Giefro Ignacy
137. szer. Gieratowski Władysław
138. szer. Gierlicki Tomasz
139. szer. Gierying Piotr
140. szer. Głowacki Bolesław
141. szer. Główka Piotr
142. szer. Glanc Lucjan
142. szer. Golinczak Stanisław
144. szer. Góralczyk Kazimierz
145. szer. Gomulski Franciszek
146. szer. Górski Jan
147. kpr. Górski Stanisław
148. st. szer. Grabowski Walerjan
149. szer. Gralewski Karol
150. szer. Gringold Pejsach
151. szer. Grochański Jan
152. szer. Grosberg Salomon
153. szer. Gruszka Michał
154. szer. Grygos Jan
155. kpr. Grywalski Jan
156. szer. Grzebała Stanisław
157. szer. Grzybek Władysław
158. szer. Gularowski Mieczysław
159. szer. Gutt Jan
160. st. sierż. Gutt Józef

161. szer. Gwóźdz Jan
162. szer. Hajduk Franciszek
165. szer. Hajduk Szczepan
164. szer. Hajnola Michał
165. szer. Hajnowski Jerzy
166. szer. Halota Marcin
167. szer. Halesz Józef
168. st. szer. Haliński Bolesław
169. chor. Hanik Stanisław
170. szer. Hapon Antoni
171. szer. Harasim Jan
172. szer. Hilze Władysław
173. sierż. Hiherko Paweł
174. szer. Helfman Abraham
175. szer. Hofman Tadeusz
176. szer. Holowja Stanisław
177. szer. Hołudek
178. szer. Horodecki Stefan
179. szer. Horosz Franciszek
180. kpr. Howaniec Stanisław
181. szer. Hoznar Michał
182. szer. Idziak Walenty
183. szer. Ignarski Józef
184. szer. Iwaneczko Michał
185. szer. Iwanowski Filip
186. szer. Jabłoński Jan
187. szer. Jabłoński Piotr
187. szer. Jagusiak Bronisław
188. szer. Jałowiec Stanisław
189. szer. Janczuk Władysław
190. szer. Janiak Stanisław
191. szer. Janiak Stefan
192. szer. Janicki Józef
193. szer. Janik Piotr
194. szer. Janowski Stefan
195. szer. Jarecki Alojzy
196. szer. Jaremek Karol
197. szer. Jarowski Aleksander
198. kpr. Jasiński Wojciech
199. st. szer. Jaskółka Wojciech
200. szer. Jaworski Józef
201. kpr. Jazwić Stanisław
202. szer. Jenne Bronisław
203. szer. Jerzyk Jan
204. szer. Jędrek Franciszek
205. szer. Józia Stanisław
206. szer. Józwiak Jan
207. szer. Juszcak Piotr
208. szer. Kacprzak Władysław
209. szer. Kaczorowski Karol
210. kpr. Kaczorowski Karol
211. szer. Kaczmarek Antoni
212. sierż. Kaczor Teofil
213. st. szer. Kaik Franciszek
214. szer. Kajzer Froim
215. szer. Kaliński Stefan
216. szer. Kaleta Andrzej
217. szer. Kaln Jan
218. szer. Kamieński Jan
219. szer. Kamiński Józef
220. szer. Kamiński Władysław
221. szer. Kamzela Feliks
222. szer. Kantor Ludwik
223. szer. Kantor Stanisław
224. szer. Kapłon Jan
225. szer. Kapp Bartłomiej
226. szer. Kapusta Adam
227. szer. Karasiński Wawrzyniec
228. szer. Karbowski Michał
229. szer. Karczmarczyk Antoni
230. szer. Karpiński Piotr
231. szer. Kasprzak Wincenty
232. sierż. Kawa Jan
233. szer. Kędziera Bronisław
234. szer. Kicaj Jan
235. szer. Kichyba Paweł
236. szer. Kiczyński Jan
237. szer. Kieca Walenty
238. szer. Kiljański Józef
239. szer. Kiryczyniec Antoni
240. szer. Klarowski Jan
241. szer. Klęcyk Stanisław
242. szer. Kleczkowski Jan
243. szer. Kliszka Jan
244. szer. Kloc Gabryel
245. szer. Klucznik Julian
246. szer. Kłęczak Jan
247. sierż. Kłos Jan
248. kpr. Kobus Jan
249. szer. Koch Władysław
250. szer. Kołodziejczyk Józef
251. szer. Koman Leon
252. szer. Komar Franciszek
253. szer. Konieczny Feliks
254. szer. Konopka Józef
255. szer. Konkol Józef
256. st. szer. Kordas Ignacy
257. szer. Kordas Władysław
258. szer. Koreszko Stefan
259. szer. Kosiba Jan

260. szer. Kosiba Józef
261. szer. Koszewski Walenty
262. szer. Kotkowski Stanisław
263. kpr. Kotowicz Stefan
264. st. szer. Kotuła Józef
265. szer. Kotwa Jan
266. szer. Kowal Józef
267. szer. Kowalczyk Franciszek
268. szer. Kowalczyk Franciszek
269. szer. Kowalczyk Jan
270. szer. Kowalczyk Józef
271. szer. Kowalczyk Józef
272. szer. Kowalczyk Michał
273. szer. Kowalczyk Stanisław
274. szer. Kowalczyk Stanisław
275. szer. Kowalik Grzegorz
276. szer. Kowalski Antoni
277. szer. Kowalski Jan
278. szer. Kowalski Michał
279. szer. Kownacki Stanisław
280. szer. Kozak Bronisław
281. szer. Kozak Tichon
282. sierż. Kozioł Józef
283. szer. Kozubczuk Józef
284. szer. Koźluk Mikołaj
285. szer. Koźluk Władysław
286. kpr. Krempa Michał
287. sierż. Kreno Franciszek
288. st. szer. Krentyk Julian
289. szer. Kretkowski Aleksander
290. szer. Krokorek Władysław
291. szer. Król Stanisław
292. plut. Król Wojciech
293. szer. Krymuza Franciszek
294. szer. Kryński Franciszek
295. szer. Krzepina Wojciech
296. szer. Książyk Bolesław
297. szer. Kubacki Franciszek
298. szer. Kubicki Stefan
299. szer. Kuca Józef
300. szer. Kuczyński Józef
301. szer. Kudra Piotr
302. szer. Kujawa Nikodem
303. szer. Kulik Tomasz
304. szer. Kulikowski Antoni
305. szer. Kupidura Jan
306. szer. Kurplewski Stanisław
307. sierż. Kurzac Franciszek
308. szer. Kurzawa Jan
309. szer. Kusiak Feliks
310. szer. Kuśmider Władysław
311. szer. Kuśnierz Michał
312. szer. Kuśnierz Michał
313. szer. Lamek Józef
314. szer. Lampara Józef
315. szer. Langer Jan
316. szer. Laskowski Stanisław
317. plut. Latawski Józef
318. szer. Latek Jan
319. szer. Latek Wawrzyniec
320. st. szer. Łatocha Wojciech
321. szer. Lemieszek Bolesław
322. szer. Lesik Józef
323. szer. Leśko Stefan
324. szer. Leśniak Feliks
325. szer. Leśniak Józef
326. szer. Leśniewski Franciszek
327. szer. Leszkiewicz Władysław
328. szer. Leszczyna Franciszek
329. szer. Lewandowski Jan
330. szer. Lewikowski Stanisław
331. sierż. Liber Izydor
332. szer. Lipiński Andrzej
333. szer. Lis Andrzej
334. szer. Lis Michał
335. szer. Lis Piotr
336. sierż. Lisowski Wawrzyniec
337. szer. Lubczyk Wacław
338. szer. Ładniak Jan
339. szer. Łatecki Teofil
340. szer. Łazar Andrzej
341. szer. Ługowski Franciszek
342. szer. Łunek Filip
343. szer. Łukasik Stanisław
344. szer. Łuszczewski Stanisław
345. szer. Łuszczuk Stanisław
346. szer. Łuszczyniec Władysław
347. szer. Łysik Jan
348. szer. Machmet Filip
349. szer. Macjaszek Stanisław
350. szer. Madejczyk Bronisław
351. szer. Magdon Michał
352. kpr. Maj Rudolf
353. szer. Magierowski Paweł
354. szer. Majchrzak Leon
355. szer. Majczak Walenty
356. szer. Majka Wiktor
357. chor. Majkowski Tadeusz
358. szer. Majkut Jan
359. szer. Majczycki Walenty

360. szer. Majtaniak Stanisław
 361. szer. Majtrzak Jan
 362. szer. Makowski Józef
 363. szer. Makuch Wawrzyniec
 364. szer. Makuliński Jan
 365. szer. Malecki Stanisław
 366. szer. Malher Hersz
 367. szer. Malicki Piotr
 368. szer. Marcinkowski Marcin
 369. szer. Martyna Józef
 370. szer. Masełko Michał
 371. plut. Masłek Augustyn
 372. szer. Maślanka Antoni
 373. szer. Matiuk Antoni
 374. szer. Matjaszek Franciszek
 375. kpr. Matuszyński Józef
 376. szer. Matyncki Michał
 377. szer. Mazur Piotr
 378. sierż. Mazur Szymon
 379. kpr. Mazurek Antoni
 380. st. szer. Menos Marcin
 381. szer. Michalczyk Jacenty
 382. kpr. Michalczyk Walenty
 383. szer. Michalski Jan
 384. szer. Mielewski Stanisław
 385. szer. Mielniczuk Jan
 386. szer. Mielnikiewicz Józef
 387. szer. Mienkina Andrzej
 388. sierż. Mierzejewski Józef
 389. szer. Mieszczak Stanisław
 390. szer. Mika Stanisław
 391. szer. Mikołajczyk Franciszek
 392. st. szer. Minik Bazyli
 393. szer. Misiak Jan
 394. plut. Misiak Józef
 395. kpr. Missa Franciszek
 396. szer. Miszozak Stanisław
 397. szer. Miszkiewicz Jan
 398. szer. Miszkurka Józef
 399. szer. Mitul Jan
 400. szer. Młynarz Józef
 401. szer. Moczek Karol
 402. szer. Modliński Mikołaj
 403. szer. Molen Piotr
 404. szer. Moncarz Jankiel
 405. st. szer. Moraczewski Józef
 406. plut. Mostek Stanisław
 407. sierż. Motała Ludwik
 408. szer. Murjas Franciszek
 409. szer. Myszkowski Heronim

410. szer. Naduk Władysław
 411. szer. Nakonieczny Bazyli
 412. szer. Namiński Teodor
 413. szer. Nastalski Jan
 414. szer. Nawrocki Stanisław
 415. szer. Nerka Andrzej
 416. szer. Niedźwiedź Nikita
 417. szer. Niewrzad Jan
 418. szer. Nijak Franciszek
 419. szer. Nowak Wacław
 420. szer. Nowiński Józef
 421. szer. Nowiski Jan
 422. szer. Oberda Tomasz
 423. szer. Obot Jan
 424. szer. Ochrombel Franciszek
 425. szer. Olechowski Michał
 426. kpr. Onik Jan
 427. kpr. Orłowski Bolesław
 428. kpr. Orzechowski Stanisław
 429. st. szer. Osiedacz Tomasz
 430. szer. Owczarczyk Władysław
 431. kpr. Padowski Kazimierz
 432. szer. Paklepa Franciszek
 433. szer. Palonczyk Piotr
 434. szer. Papiernik Józef
 435. szer. Paprota Józef
 436. szer. Parol Ignacy
 437. szer. Parolowski Stefan
 438. szer. Pasięka Tadeusz
 439. szer. Pasławski Bolesław
 440. szer. Pawlicki Mateusz
 441. kpr. Pawlik Jan
 442. szer. Pawłowski Franciszek
 443. szer. Pelec Mateusz
 444. szer. Perek Stanisław
 445. szer. Perles Henryk
 446. szer. Petecki Franciszek
 447. szer. Piarunek Wojciech
 448. szer. Pielarz Wasylji
 449. szer. Pietruszka Walerjan
 450. szer. Pietrzyk Jan
 451. szer. Pietrzak Stanisław
 452. szer. Pietrzyk Paweł
 453. szer. Pięta Jan
 454. szer. Piniewski Józef
 455. szer. Piotrowski Józef
 456. szer. Piszczyk Julian
 457. szer. Piszczyk Rudolf
 458. szer. Piszczyk Władysław
 459. szer. Pitesiuł Franciszek

460. szer. Pleskot Stanisław
461. szer. Pleskot Władysław
462. szer. Pnojka Stanisław
463. szer. Pogorzelski Franciszek
464. szer. Pokrzywka Stanisław
465. plut. Podlebski Michał
466. szer. Polczuk Stanisław
467. kpr. Polak Jan
468. szer. Poręba Maksymilian
469. szer. Poręba Michał
470. szer. Poświęta Jan
471. szer. Powalkowicz Stanisław
472. szer. Poziomkowski Stanisław
473. szer. Prokop Ludwik
474. szer. Protak Adolf
475. sierż. Przybylak Walenty
476. szer. Przybyłowicz Mieczysław
477. szer. Przysiał Franciszek
478. szer. Puchniasz Jan
479. szer. Pudłowski Józef
480. szer. Pusyszek Piotr
481. szer. Pyzdek Franciszek
482. szer. Pyzdek Stanisław
483. szer. Rabotycki Rudolf
484. szer. Rachwał Jan
485. szer. Rada Józef
486. szer. Radwański Jan
487. kpr. Rajchel Antoni
488. szer. Rams Franciszek
489. szer. Ratajczak Ignacy
490. szer. Respler Adolf
491. szer. Rękawek Franciszek
492. szer. Rogosz Józef
493. szer. Romankiewicz Michał
494. kpr. Romaszczuk Stefan
495. szer. Rompała Władysław
496. szer. Rotuski Walenty
497. szer. Rowiecki Józef
498. szer. Rozbach Wiktor
499. szer. Rozmiarok Ignacy
500. st. szer. Rubin Nikodem
501. szer. Rucz Jan
502. szer. Ruda Wilhelm
503. szer. Rudkowski Walerjan
504. szer. Ruszała Andrzej
505. szer. Ryda Józef
506. szer. Rzeszut Jan
507. st. szer. Rzeszutek Władysław
508. szer. Rzoładek Jan
509. szer. Rzymowski Ignacy
510. szer. Rybski Ignacy
511. szer. Rychlec Wojciech
512. szer. Rychlicki Franciszek
513. szer. Rydel Nikodem
514. szer. Sadkiewicz Józef
515. szer. Sadomiak Jan
516. szer. Sadowski Józef
517. szer. Sajdak Jan
518. szer. Sajdak Józef
519. szer. Sajdak Stanisław
520. szer. Salamacha Jan
521. sierż. Sandacz Tadeusz
522. szer. Sawa Marcin
523. szer. Sekuła Franciszek
524. sierż. Senel Franciszek
525. szer. Semeniuk Marjan
526. szer. Sielski Bronisław
527. szer. Siler Zygmunt
528. szer. Siop Michał
529. szer. Siwiecki Jan
530. szer. Skwarło Franciszek
531. st. szer. Slegoge Wojciech
532. szer. Smalec Józef
533. szer. Śmietana Tomasz
534. sierż. Smolak Stefan
535. szer. Smoter Marcin
536. szer. Snachowski Władysław
537. szer. Sobiecki Piotr
538. szer. Sobieszczuk Paweł
539. szer. Socko Wiktor
540. szer. Sojka Ludwik
541. szer. Sójka Michał
542. szer. Sokrzył Józef
543. szer. Söldzki Alojzy
544. szer. Solecki Jan
545. szer. Sonski Franciszek
546. szer. Soska Stanisław
547. szer. Sosnowka Stanisław
548. szer. Spodek Salomon
549. szer. Sroczyński Jan
550. st. szer. Sroka Jakób
551. szer. Stachera Józef
552. st. szer. Stachowiak Jan
553. szer. Stanik Roman
554. szer. Stanisławiak Andrzej
555. szer. Stankowski Stanisław
556. szer. Stasio Ludwik
557. szer. Staszczak Franciszek
558. szer. Stawiczuk Damjan
559. szer. Stec Jan

560. szer. Stęchlicki Franciszek
561. szer. Stefaniak Antoni
562. szer. Stefaniak Izidor
563. szer. Stefanik Antoni
564. szer. Stronczyński Józef
565. szer. Store Władysław
566. szer. Strus Jan
567. sierż. Studnicki Nucjusz
568. szer. Suchodolski Stanisław
569. szer. Suesman Karol
570. szer. Supernak Jakób
571. kpr. świętek Ignacy
572. szer. świętek Józef
573. szer. świtowski Jan
574. szer. Symbal Ferdynand
575. szer. Szczur Stanisław
576. szer. Szewczyk Antoni
577. plut. Szewczyk Władysław
578. szer. Szmidt Michał
579. szer. Sznajder Augustyn
580. szer. Szpater Szloma
581. szer. Sztadwajner Szaja
582. szer. Szukała Ryszard
583. szer. Szware Pinkus
584. kpr. Szweda Mateusz
585. szer. Szydlowski Benedykt
586. sierż. Szymański Jakób
587. szer. Szymbar Henryk
588. sierż. Tatarek Stanisław
589. szer. Tchurzewski Stanisław
590. szer. Telos Antoni
591. szer. Til Franciszek
592. szer. Tokarz Walenty
593. szer. Tomaszewski Władysław
594. szer. Tomczak Stanisław
595. szer. Tomiszek Andrzej
596. szer. Tracz Jan
597. szer. Traczkowski Jan
598. szer. Traczuk Szczepan
599. szer. Trościanka Jan
600. szer. Truszkowski Gabryel
601. szer. Tuchowski Stanisław
602. szer. Tupak Piotr
603. szer. Twardy Adam
604. szer. Tygielski Józef
605. szer. Tyma Jan
606. szer. Tymieński Aleksander
607. szer. Tyniec Jan
608. kpr. Urban Antoni
609. sierż. Urbański Franciszek
610. st. szer. Urbański Ludwik
611. szer. Wach Franciszek
612. szer. Walendowski Wincenty
613. szer. Walentek Ludwik
614. szer. Wasersztajn Berek
615. szer. Wasielski Michał
616. kpr. Wasylik Bronisław
617. szer. Wianioch Szczepan
618. szer. Wiciok Wilhelm
619. kpr. Wierdak Paweł
620. szer. Wilczak Filip
621. szer. Wilk Franciszek
622. szer. Winek Andrzej
623. szer. Winek Walenty
624. szer. Wiśniewski Wojciech
625. st. szer. Wiśniowski Antoni
626. szer. Witek Władysław
627. kpr. Wnęk Jan
628. szer. Wojciechowski Aleksander
629. szer. Wojciechowski Jan
630. szer. Wojtiuk Stefan
631. szer. Wolczański Jan
632. szer. Wolak Józef
633. szer. Wolak Michał
634. szer. Wolski Jan
635. plut. Wolwicz Tadeusz
636. szer. Woźniak Stanisław
637. sierż. Wójcik Karol
638. szer. Wójtowicz Jan
639. szer. Wójtowicz Władysław
640. szer. Wójtowicz Zygmunt
641. szer. Wsieczko Stanisław
642. szer. Wróbel Adam
643. szer. Wróblewski Jan
644. szer. Wróbel Stanisław
645. szer. Wyka Andrzej
646. szer. Wysokiński Feliks
647. szer. Wysocki Andrzej
648. szer. Wysocki Onufry
649. szer. Zabkowski Adam
650. szer. Zalewa Jan
651. kpr. Zawisza Michał
652. szer. Zdunek Adam
653. szer. Zduniak Sebastjan
654. kpr. Zięba Piotr
655. szer. Ziegler Edward
656. szer. Zieliński Gracjan
657. szer. Ziemiński Franciszek
658. szer. Ziętała Stanisław
659. szer. Zinkowski Andrzej

660. szer. Ziomber Piotr
661. szer. Zołyński Bazyli
662. szer. Zych Jan
663. szer. Zyczek Bronisław

664. szer. Zykadło Wacław
665. szer. Zyścina Piotr
666. szer. Żyłka Józef

Rannych: 10 oficerów i 52 szeregowych.

Powyższe listy zabitych i rannych nie są kompletne. Nie zawierają one wszystkich nazwisk wskutek zaginięcia w czasie działań wojennych znacznej części aktów pułku, jako też poszczególnych kompanij, oraz bataljonu zapasowego.

Obejmują one — 667 szeregowych zabitych i 52 rannych, t. j. prawie 50 procent faktycznych strat w ludziach.

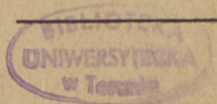
LISTA ODZNACZONYCH SREBRNYM KRZYŻEM ORDERU WOJENNEGO „VIRTUTI MILITARI“ V KLASY.

1. ś. p. ppor. Boryczko Tadeusz	17. sierż. Kurzac Franciszek
2. ś. p. ppor. Böhm Jan	18. plut. Lis Jan
3. sierż. Cegielski Tomasz	19. mjr. dr. Mateczyński Wiktor
4. ppor. Cichalewski Seweryn	20. kpt. Mroczkowski Mieczysław
5. ś. p. szer. Ciechacki Józef	21. chor. Niemiec Wojciech
6. kpt. Dotzauer Julian	22. chor. Piróg Andrzej
7. sierż. Dymek Piotr	23. plut. Radwański Jan
8. ś. p. szer. Dziumbelak Teodor	24. kpt. Rogalski Albin
9. kpr. Firek Jan	25. kpt. Saloni Roman
10. ś. p. ppor. Godziszewski Konstanty	26. sierż. Sobota Jan
11. plut. Gołąb Grzegorz	27. ś. p. plut. Sudo Jan
12. ś. p. ppor. Graca Franciszek	28. chor. Szczerbian Józef
13. chor. Janusz Karol	29. pchor. Wolniewicz Piotr
14. ś. p. ppłk. Juchniewicz Leon	30. szer. Zimoleżyński Walerjan
15. plut. Korzeniowski Franciszek	31. st. sierż. Zubek Mikołaj
16. szer. Kujawa Nikodem	

Odznaczonych *krzyżem walecznych* zostało 24 oficerów i 140 szeregowych.

ZDOBYCZ WOJENNA PUŁKU.

W ciągu działań wojennych pułk zdobył około 100 karabinów maszynowych, 6 dział polowych, pociąg pancerny, chorągiew dywizji sowieckiej oraz około 3.000 jeńców. Ponadto zdobył kilka naście kuchen polowych i cały tabor jednego z pułków armji konnej Budiennego wraz z kancelarją.

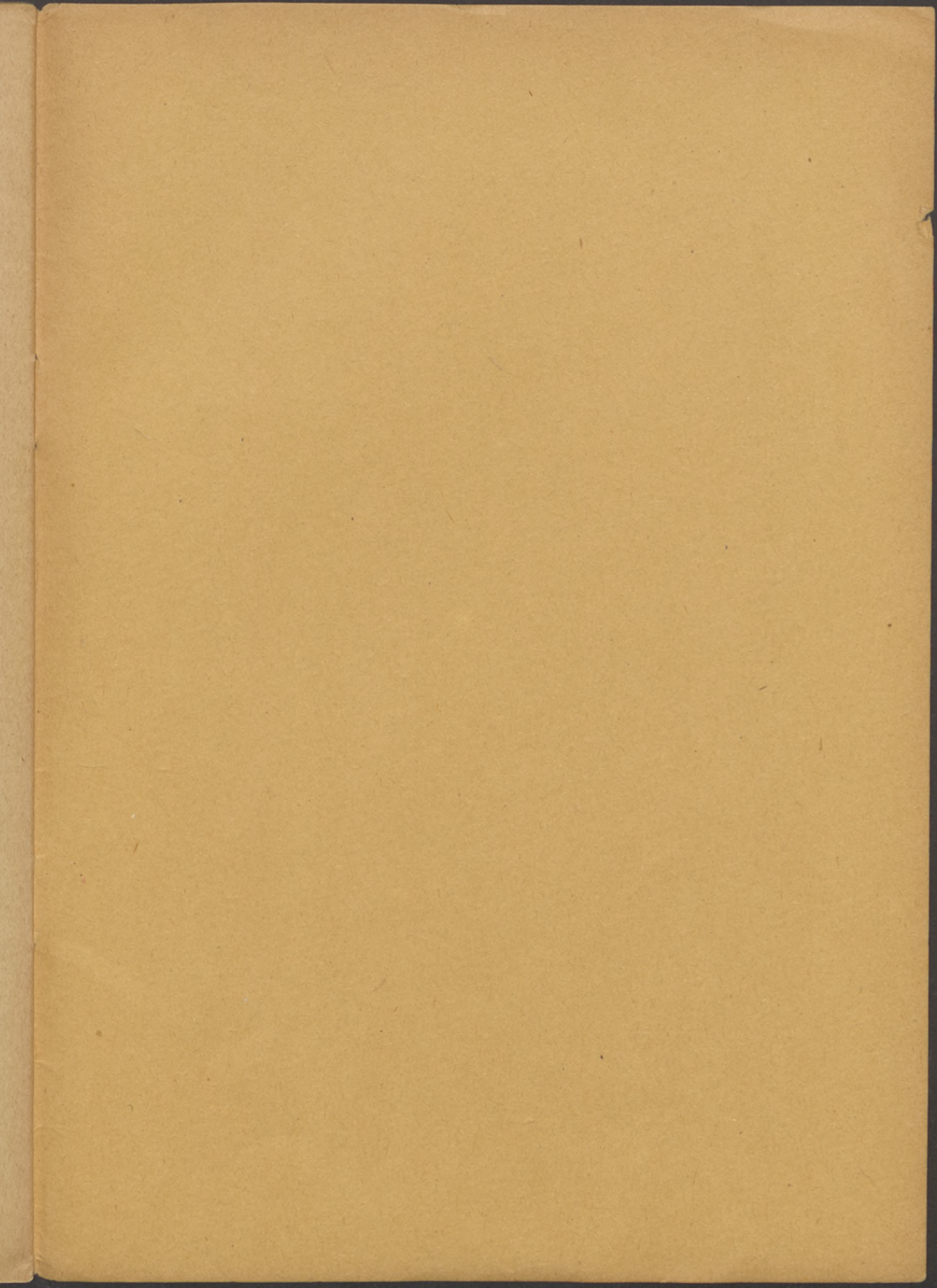

Biblioteka Główna UMK

300022317203

313246 9-

29. XI 60

134088

313246 9-

29. XI 60

134088

